

A KÁRHOZOTTAK KIRÁLYNŐJE ♦ 1. RÉSZ

LUCIFER LÁNYA

fine selection

KEL CARPENTER

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

K E L C A R P E N T E R

LUCIFER LÁNYA

A KÁRHOZOTTAK KIRÁLYNŐJE ♦ 1. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

I. FEJEZET

BEFAGYOTT A POKOL.

Ez a nagy helyzet. Csakis ez lehet a magyarázata annak, hogy Kendall Clackson, a helyi Biblia-fanatikusunk, pont az én kedvenc beülős helyemen lejt végig szombat reggel. A hét korábbi napjaira szokta időzíteni a szemétkedéseit, amiken dolgozom. Véletlen lenne, hogy itt van? Nem valószínű.

Földbe gyökerezett a lábam. Az is megfordult a fejemben, hogy lelépek, de ez csak úgy fél pillanatig tartott, aztán látva azt az önelégült fejét, fogtam magam, és csak azért is keresztültrappoltam a snackbáron, a megszokott helyem irányába.

Basszus! Tíz éve járok ide nap mint nap. Most már nem fogok változtatni rajta!

Azzal bevágtam magam a boksza, de még kézbe sem vettem az étlapot, amikor a kis Miss Georgia Peach egy déli szépségkirálynő minden bájával elindult felém.

– Ruby! Micsoda öröm, hogy itt találalak, sziiivíí!

Kényszeredetten oldalra fordultam, és célzatosan bólintottam egyet, remélve, hogy kapcsol. Ha valamit ugyanis képtelen volt fel-fogni az agyával, akkor azt, hogy egyszerűen elviselhetetlenek tartom ezt az affektáló déli akcentust. Elvégre Portlandben vagyunk, vagy mi az ördög!

– Remélem, nem Josht lesed itt. Csak mert a gyülekezet tagjaival golfozik. Áldom is érte! Rajtam keresztül sikerült megtalálnia az utat Istenhez.

Alig álltam meg szemforgatás nélkül. *Na igen! Abban biztos vagyok. Amint megadtad neki, amit én nem* – horkantam fel magamban, de nem szóltam semmit. Kendall kötelességének érezte mindenkinék, így nekem is folyamatosan hajtogatni, hogy Josh miatta és Isten miatt hagyott el.

– Mi olyan vicces ebben? Tudod, Ruby, te is kereshetnél magadnak egy vallási közösséget. Segíthetne a... – lehalkította a hangját – problémáidon.

A törzsvendégek egy része kíváncsi, de szúrós pillantással nézett ránk. Mi, szombati törzsvendégek, mindig jól elvultunk a magunk kis világában, mondhatni íratlan szabály volt köztünk, hogy nem kötünk bele a másikba. Kendall ezzel nem foglalkozott.

– A problémáimon? – kérdeztem vissza, mintha némiképp meglepődtem volna a megjegyzésén. Közben nagyon is tudtam én, mire céloz. Elég heves a vérmejsékletem, de mentségemre legyen mondván, nem igazán tudok mit tenni ellene, tekintve, hogy félig démon vagyok.

Magamhoz intettem Marthát a snackbár túloldaláról, aki vetett egy pillantást a Szőke Ciklonra, és rögtön forgatni kezdte a szemét.

Hát igen, nem először fordult elő ilyen helyzet, de igaz, ami igaz: nekem is vannak problémáim.

– Tudod, az indulatosságod...

– Mivel szolgálhatok ma reggel, Ruby? – kérdezte Martha, immár Kendall mellől, de levegőnek nézve a csajt.

– Egy kávét és négy adag sült bacont kérek – feleltem, rá sem pillantva az étlapra.

Martha halkan felkuncogott.

– Nem is tudom, miért kérdeztem – motyogta az orra alatt, miközben elsétált.

Kendall folytatta a prédikálást, holott nagyon is jól tudta, hogy senki sem kíváncsi a tanácsára.

– Tudod, Ruby, tényleg fel kellene hagynod a zsírfogyasztással, feltéve, ha szeretnél még szert tenni egy kedves, keresztény pasira.

Forni kezdett bennem a méreg, de rögtön elfojtottam magamban. Cseszegethet engem, ahogy csak akar! Tudom, hogy valójában nem velem van baja. A hűtlenkedő exemre haragszik, aki egyszerűen nem hagy békén, hiába próbálom lerázni. Az odáig még érthető is, hogy dühös rá. Az viszont már a legkevésbé sem, hogy miért utánam leskelődik, és miért az én életemet teszi pokollá. Pláne hogy éppenséggel ő volt az, akivel Josh megcsalt. Kendall viszont valahogy nem találja ellentmondásosnak a helyzetet.

– Hmmmm... Hadd gondoljam csak végig, hogy is legyen! Bacon vagy gyülekezet? Bacon vagy gyülekezet? Hát, ez igazából sima ügy, Kendall. Ateista vagyok, úgyhogy én inkább a baconre szavazok – feleltem, és jót vigyorogtam rajta, amikor eltátotta a száját. Direkt élveztem, hogy sikerül húznom az agyát. Mit is mondhatnék? Előfordul velem, hogy keresem a bajt.

– Az ördög beszél belőled, vagy csak a féltékenység, Ruby? Tudhattad volna, hogy Josh úgyis megtalálja az útját a mi Urunkhoz – veled vagy nélküled.

Ez már sok volt. Kibuggyant belőlem a röhögés, és csúfos kudarcot vallottam, amikor megpróbáltam köhögésnek álcázni.

– Kendall, nem szívesen ábrándítalak ki, de mi azért szakítottunk Joshsal, mert megdugott téged egy takarítószeres sufniban, és attól tartok, hogy hacsak nem a vaginádat érted a „mi Urunk” neve alatt, még magadnak is hazudsz.

A legmegvetőbb vigyoromban részesítettem, és lemondóan legyintettem hozzá. Hiába használt barnítóspray-t, még a narancsszínű bőrén is látszott, hogy elvörösödik. Azt hitte, csak úgy idejöhét, az én szent helyemre, és sértegethet. Hogy lejáráthat, és kitergegetheti a magánéletemet. Azt hitte, ettől majd zavarba jövök. Nem tűnt fel neki, hogy engem ez hidegen hagy. Joshsal jókat lehetett lógni, de ennyi, csakhogy a kanossága eluralkodott rajta. Félvér succubusként különben sem vagyok az a típus, aki hisz a szerelemben. Főleg ha a nagy érzés bármikor sutba vágható egy csinos kis pofi meg egy háromperces menet kedvéért.

Kendall arcán mintha a fokozódó düh jelei látszottak volna. Amikor aztán Martha a baconnel meg a kávéval a kezében befordult a bokszom felé, émelvítően édes mosolyt öltött. A tekintete azonban nem kerülte el a figyelmemet.

– Isten áldjon! – vicsorogta, azzal sarkon fordult. Fellélegeztem, de korai volt. Lendületet vett, és mielőtt egy szót is szólhattam volna, elkaszálta Martha fekete tornacipőbe bújtatott lábát. A következő emlékem az, hogy ég a mellkasom. A forró kávé a téglavörös pulóveremre ömlött. Nem forrázott ugyan le, de ezt ő nem tudhatta.

Martha visszanyerte az egyensúlyát, de a baj már megtörtént.

A baconöm az asztal lapján landolt, egy kávétoácsa kellős közepén, ami éppen az ölembe csöpögött.

– Nagyon sajnálom, Ruby! Máris... – hadarta zavartan Martha. Fehér kötényén és sárga pólóján zsír- és kávéfoltok éktelenkedtek.

– Semmi gond, Martha – mondtam, gyilkos pillantást vetve Kendallre. A kis ribanc közben visszatért a helyére, ahol három másik ugyanolyan szőke cicababa ült, mint ő. Szinte lehetetlen volt megkülönböztetni őket. Ugyanolyan kellemes mosoly ült az arcukon, amilyen már nincs is, és ugyanolyan lehetetlenségig tökéletes sminket viseltek. Kendall erőfölényben volt velem szemben, finoman intett is, hogy ezt éreztesse, amikor helyet foglalt.

Elborult az agyam.

Felpattantam, hogy segítsék Marthának feltakarítani a disznóólat. Ő közben egyfolytában azt hajtogatta:

– Ugyan, hagyd csak! Nem ér ennyit a csaj, Ruby!

De mit számított? Valakinek muszáj lesz mőresre tanítania Öffeddhetetlenségét. Harmadjára fordult elő a héten, hogy megpróbált sarokba szorítani, és bár jókat szórakoztam rajta, ezúttal túllőtt a célon. Ezt nem érdemeltem meg, Martha meg pláne nem. Neki semmi köze nincs az egészhez. Velem aztán szívózhat, ahogy csak akar, de belekeverni ebbe Marthát, és kirúgni alóla a lábát, túltett azokon a szemétkedéseken, amiket még el lehetett nézni. Itt volt hát az ideje, hogy szembesüljön a következményekkel, amiért ilyen rohadék volt.

Letettem egy tizedet az asztalra, és szó nélkül távoztam. Csilingelve csukódott be mögöttem az ajtó. A tekintetem odakint Kendall babakék Mustangjára esett.

Felszabadult öröm lett úrrá rajtam, a démonéнем mosolygott.
Odamentem az autómhoz, kivettem belőle egy baseballütőt meg az
öngyújtót a vezetőülés felőli ajtóból.

*Joshnak nem ártott volna figyelmeztetnie, mire számíts, ha a tűz-
zel játszol.*

2. FEJEZET

— **B**ETÖRTED AZ ABLAKOKAT, ÉS FELGYÚJTOTTAD A KOCSIJÁT. Fel is robbant. Mégis hogyan tagadod le, amikor huszonnyolc – nem is, bocsánat, huszonkilenc szemtanúnk van?

A zsarú a székében hátradőlve forgatta a szemét. A rendőrök fél órára rá elcsíptek, és megint berángattak a ganédombjukra. A jó öreg Joe negyedórája győzködött, hogy ismerjem be a bűnömet, és fizessem ki Kendall autóját, de nem tudtunk dűlőre jutni. Azt ugyan várhatja! Harc nélkül nem adom meg magam, az biztos!

– Lehet, hogy hazudtak – vontam vállat, majd hátradőltem a széken, és feltettem a lábam az asztra. A bakancsom nagyot döndült a fém asztallapon, a talpáról sár és fűcsomók hullottak le. A le tartóztatásomkor még azzal sem bajlódtak, hogy megbilincseljenek, de ez nem volt új számomra. Joe-val már gyakorlatilag tegeződtünk.

– Le a cipővel az asztról, Morningstar! – förmedt rám. Úgy láttam, ma kicsit távolságtartóbb hangulatban van. – Nem otthon vagy! Ha a nő feljelentést tesz ellened, kurvára megnézheted magad.

A bakancsomra csapott, mire lekaptam a lábam az asztalról, igaz, csúnyán összekoszoltam a fémesen tükröződő felületet.

– Nem félek Kendalltól. Azt kapta, amit megérdemelt – dohogtam összefont karral. Joe a fejét vakarva bosszúsan felsóhajtott.

– Nem egy nagy szórakozás tárgyalni veled, Ruby – jegyezte meg.

– Miért, lehetne szórakoztató is? – kacsintottam rá. A testalkata tulajdonképpen teljesen megfelelt egy negyvenes éveiben járó átlagos amerikai férfiénak, aki naphosszat az íróasztalánál ül, és pitiáner bűnözők kihallgatásával múlatja az idejét. Tipikusan az a rendőr volt, akit a filmekben látni: betúrt ing, túlhúzott öv, ami nem rejtette el az előbuggyanó sörhasat. De előnytelen alakjával, kopaszodó homlokával és görbe orrával is – ami azért volt görbe, mert már többször is eltört – teljes mértékben ember volt. Ráadásul ő volt az egyetlen, aki kihallgatás közben nem vetkőztetett le a szemével.

– Nem azért vagyunk itt, hogy szórakozzunk. Be kell ismerni a büntettet, és rendezni a dolgot, mielőtt a nő az ügyvédjéhez fordul. Miért kell ezt mindig megnehezíteni? Hm? Mi értelme van ennek az egésznek, amikor mindketten tudjuk, hogy a bírság ki lesz fizetve?

A kihallgatást ekkor éles kopogás szakította meg. A szék lába megcsikordult a járólapon, ahogy Joe hátralökve magát, felállt. A másik rendőr odahajolt hozzá, és a fülemet hegyezve hallottam, amint közli velem, hogy letették értem az óvadékot. Közben ráérősen szemügyre vett. Erre felhúztam az egyik szemöldököm, és gúnyosan felmordultam. Mire ő megnyalintotta az alsó ajkát.

Azt ugyan lesheted, haver! – mosolyogtam magamban, amikor Joe visszafordult hozzám, mit sem törődve a felajzott rendőrrel folytatott néma összecsapásunkkal.

– Szerencséd van. Valaki letette érted az óvadékot – szólalt meg, és szomorúan ingatta a fejét. Mentségére legyen mondván, hogy csak

mert egyszerűen nem tudott mit kezdeni velem. Nehezebb eset vagyok annál, mint amit az emberek többsége elbír. Kiismerhetetlen lények vagyunk, mi, démonok.

– Ezek szerint Moira csak megkapta az üzenetemet – feleltem. Moira történetesen a legjobb barátnőm, félig banshee. Amikor hívtam, nem vette fel, de tudtam, hogy nem hagy sokáig idebenn. Sosem szokott.

– Ühüm – mondta Joe, és a nyelve előretüremkedett a szájában, mint akinek lenne még mondanivalója.

Az üzenetet hozó tiszt kinyitotta nekem az ajtót, hogy távozhassak. Termetre nem volt nagy, csak köpcös, és direkt nem hagyott maga mellett elég helyet, hogy kiférjek. Vettem egy nagy levegőt, és miközben kifurakodtam közte meg az ajtófélfá között, „véletlenül” hasba könyököltem. Az alkohol orrfacsaró bűzétől meg a testszagtól felfordult a gyomrom.

Végigmentem a folyosón, és aláírtam a szabadulási papírjaimat. Amíg Kendall nem fordul a bírósághoz, nem sok tennivalóm van. De tudtam, hogy fel fog jelenteni. És azt is, hogy perkálnom kellene neki, mert bármilyen jól is szórakoztam, azért nem állt szándékomban a szükségesnél többet tartózkodni a börtönben. De nem bántam meg, amit tettem. Az az arc, amikor Kendall megpillantotta a lángba borult kocsját, mindent megért. Felért a világ összes kincsével. Moira odáig lesz a sztoriért.

Kinyitottam az ajtót, és búcsút intettem az egyenruhásoknak. Odakint friss levegő fogadott. Hűvös. Még érezhető volt a levegőben az eső illata. Lustán nyújtóztattam ki a tagjaimat, mint egy macska, amikor hosszú idő után végre talpra kászálódik. Tennem kell valamit, gondoltam. Le kell vezetnem a feszültséget, amiből úgy tűnt, soha nem fogyok ki.

Megfordultam, hogy kitálaljak Moirának, csakhogy ezúttal nem a barátnőm támasztotta a kapitányság oldalát. Egy parázsló tekintetű ördögi fickó állt most azon a helyen, ahol Moira várni szokott. A haja éjsötét, a bőre hamuszürke. Borostyánsárga szeme rám villant, és azonnal eszembe juttatta, milyen ronda, kávéfoltos a ruhám.

Szedd össze magad, Ruby!

Könnyed mozdulataiban, ahogy ellökte magát a faltól és óvatosan elindult felém, semmi emberi nem volt. Démon. A külseje alapján nem is gyenge.

– Ki vagy te? – kérdeztem résnyire szűkült szemmel.

– Most váltottalak ki a börtönből. Így kell engem üdvözölni?

A hangja rendkívül arrogánsan csengett. Lehet, hogy csak a drága öltöny tette, de lehet, hogy tényleg olyan hatalmas volt, mint gondoltam. A hangja mindenesetre nem tetszett.

– Nem tudom, ki vagy, úgyhogy vagy elárulod, mit keresel itt, vagy végeztünk.

Összefontam a karom magam előtt, és a szeme közé néztem. Az ajka laza, önelégült vigyorra húzódott. Ismertem ezt a pillantást. Ez a gúnyos vigyorgás megvetésről árulkodott. Arról, hogy semmibe veszi az előtte álló lányt, és arra számít, hogy én majd megijedek tőle.

Csak egy hajszálon múlt, hogy el nem küldtem a vérbe.

– A nevem Allistair – mondta, miközben még egy lépést tett előre. A hangja selymes és dallamos volt, sötét és igéző. Rabul ejtő. Pont, mint egy incubusé, amikor lecsapni készül a prédájára.

– Nem igazán tetszik, hogy kísértésbe akarsz vinni. Nem szép dolog, ugye tudod?

Erre is csak félrehajtott a fejét, és megint közelebb lépett.

– Megérezted? Én meg még azt hittem, óvatos vagyok – búgta.

Valami azt súgta: *el innen!* Nem mintha attól tartottam volna, hogy bántani fog – amitől tarthattam is –, hanem mert valami idegen, bódító levegő lengte körül. Nem tudtam szabadulni az illatától; kivetette rám a bűverejét, hogy közelebb húzzon magához. Meglehetősen nagy erő rejlett benne, és ha hozzám ér...

El kell húznom innen!

Nem véletlenül kerülöm a férfidémonokat, mint a pestist. Olyan rettenetes erővel vonzódik hozzám boldog-boldogtalan, hogy én már képtelen vagyok megfékezni őket. A férfidémonok esetében pedig ez a vonzódás még sokkal erőteljesebb, márpedig ők nem azok a fajták, akik csak úgy futni hagynának.

Ne is beszéljünk erről! Üldözőbe vennének, és bármilyen gyors is vagyok, utolérnének.

– Mit akarsz? – kérdeztem, és elismerésemre legyen mondván, nem remegett a hangom. Végigsiklott rajtam a tekintete, az arcom felhevült.

– Velem kell jönnöd, Ruby!

Összerándult a gyomrom, ahogy kimondta a nevem.

– Tudod, hogy hívnak. – Az utca vége felé pillantottam, épp amikor csikorogva befordult a sarkon egy autó. Moira lestrapált, öreg Toyota Camryje ütközött a járdaszegélynek, és nagyot zökkenve megállt.

– Ha kíváncsi vagy, honnan, elárulom neked, ha megiszol velem egy italt – felelte a démon. A szeme a kocsira villant, és összesűkült, amikor látta, hogy a járgány felé araszolok.

– Nem vagyok szomjas, köszönöm – válaszoltam a borostyánszemű idegennek, és beszálltam Moira mellé. A barátnőm nem szólt semmit, csak elhajtottunk.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe, hogy követ-e minket a démon, de nem követett. Allistair – amennyiben valóban ez a neve – pontosan ott állt, ahol hagytam, és egyértelműen kiakadt rám. Amikor tett egy lépést az irányunkba, még a köztünk lévő parkolónyi távolságból is megborzongtam. Valami azt súgta, hogy nem utoljára láttam.

✻ ALLISTAIR ✻

OLYAN VOLT, mintha az égvilágon semmit nem érzett volna. Egyáltalán nem adta jelét annak, hogy tudja, ki vagyok.

Átkozódva mentem a kocsimhoz. Ez a szép fényes, fekete Audi R8 volt az egyetlen örömforrásom az utóbbi közel huszonhárom évben, amíg arra vártam, hogy újra megpillanthassam.

Ő viszont nem emlékezett rám.

Teljesen felhúztam rajta magam, ami nem jött jól. Ebben az idegállapotban csak két dologra vagyok kapható: szexre meg harcra. Beletúrtam a hajamba, és bevágódtam a kocsiba. Semmi értelme várni egy olyan lányra, aki nem jön vissza.

Beindítottam a motort, hallgattam, ahogy felmordul. Az ütemes hangtól lehiggadtam, és úrrá lettem az ösztönömön, ami azt diktálta, hogy a nőnemű egyed után iramodjak. Ruby azonban nem egy közönséges női démon volt, és most itt nem a szexre gondolok.

Mentális kapcsolatba léptem a három közül azzal az eggyel, aki-ről úgy gondoltam, hogy meg tudja oldani a helyzetet anélkül, hogy még nagyobb szarba kerüljünk.

„*Rysten.*”

Kiálltam a parkolóból, és ráfordultam az autópályára.

A penthouse-ba nem szándékoztam visszamenni csak azért, hogy legyen kinek beszámolnom a bénázásomról. Hogy eltoltam az egyetlen dolgot, amire állítólag képes vagyok.

„Hogy ment a dolog, tesó?”

A düh belém fojtotta a szájalmas magyarázkodást.

„Te jössz.”

Ez volt az egyetlen válasz, amivel szolgálhattam, miközben tövig nyomva a gázt téptem tovább az államközi sztrádán. Ujjaim a kormányra szorultak.

„Akarsz beszélni róla?”

Forgattam a szemem. Még hogy én majd beszélgetek vele erről! Látszik, hogy túl sok időt töltött emberek között.

„Csak tedd a dolgod! Holnap visszajövök.”

A gépkocsikat előzgetve tűztem kifelé a városból, holott egyetlen dolgot akartam csupán: megfordulni és visszamenni a lányhoz.

Csakhogy fogalma sem volt róla, ki vagyok.

És hogy mit jelent nekem.

Mindannyiunknak.

Ennek biztos így kellett lennie, de szerintem egyikünk sem volt felkészülve rá, hogy így fogad majd minket, amikor érte jövünk.

3. FEJEZET

AMIKOR MÁSNAP MEGÉRKEZTEM A RUBYNKÉK SZALONBA, Moira végigmért, és megcsóválta a fejét. Sötétzöld haja az arcába hullott.

– Látom, ki vagy készülve – jegyezte meg.

– Miért mondod ezt?

Letettem a pultra két kávé meg egy papírzacskót, benne a kajámmal. Moira továbbra sem vette le a szemét a vállamon ülő Banditáról, aki a köldökpiercingkészletet bámulva dörzsölgette aprócska mancsait.

– Magaddal hoztad azt a kukaturkász pandát – felelte vigyorogva. Bandita rávetődött az üvegszekrényre, és mellső végtagjaival sebesen hadonászva kereste, hol juthatna be minél előbb. Megkocogtattam a lapockáját, majd megfenyegettem a mutatóujjammal. Értette a dorgálást, és rögtön a nyakamba ugrott. Úgy lógott rajtam, mint egy nagyobbacska csecsemő.

– Nem kukaturkász, és nem panda. Mosómedve – védtem meg, és magamhoz öleltem. A legtöbb ember örültnek gondolt, amiért mosómedvét tartok, csak mert a többségüknek kutyája vagy macskája van. Valami normális állat. Én viszont nem vágytam se kutyára, se macskára. Nem is igazán akartam kisállatot, míg egy napon rá nem találtam egy mosómedvekölyökre. Munkából hazafelé menet szegődött a nyomomba. Ennek már két éve, azóta velem van – és jobban nevelt, mint a legtöbb gyerek. Eltekintve attól, hogy időnként rájön a haraphatnék. De a gyerekek is ilyenek, nem igaz?

Moira vállat vont, és kihúzta a lábával a mellette lévő bárshéket. A Rubynkék Szalon egy tetoválásalon, amit együtt nyitottunk meg, közvetlenül azután, hogy Moira végzett a Portlandi Egyetemen. Én készítem a tetoválásokat, szúrom a piercingeket, ő pedig intézi a számlaügyeket, időpontot ad a vendégeknek, és vezeti a könyvelést.

– Szóval... akarsz beszélni a tegnapi történetéről? – kérdezte az előjegyzési naptárt lapozgatva. Felültem a mellette álló bárshékre, és belekortyoltam a kávémba. Erős és fekete volt, pont ahogy szeretem.

– Nincs sok mondanivalóm. Kendall nyomatni kezdte a baromságait, én meg felgyújtottam a kocsiját.

Már pusztán attól is vigyoroghatnékam támadt, ahogy felidéztem magamban. Nem bántam meg. Még akkor sem, ha így most fizetnem kell neki egy új kocsit. Az alapján, amit az utóbbi nagyjából egy hónapban művelt, kijárt már neki, és rohadtul jólesett visszaadni valamit a disznóságaiból.

– Nem erre gondoltam, hanem a fickóra a parkolóban.

Rásandítottam, de ő még mindig a naptárt bújta.

– Nem ismerem. Kifizette az óvadékot, aztán meg el akart hívni egy italra.

– Mi az ördög?! Nem is ismered, és letette érted az óvadékot? És mit mondtál neki? – vallatott. Nem éppen kíméletesen.

– Nyilván nemet.

Kivettem a dupla csokis muffinomat a papírzacsokból, és egy nagyot haraptam belőle. A kalóriaszámolgatás a lúzereknek való. Csak egy életed van, de azt akár végig is zabálhatod – nekem legalábbis ez volt a véleményem.

– Még mindig tartózkodsz a férfiaktól?

– Csodálkozol?

Moira a homlokát ráncolva meredt a naptárába.

– Nem, csak aggódom, mi lesz így veled – mormogta maga elé. Pont vitába szálltam volna vele, amikor felcsilingelt a bejárati ajtó.

– Miben segíthetünk? – szólt az érkezőnek, de még mindig nem nézett fel. Sajnálhatta, mert ezúttal érdemes lett volna.

– Rubyhoz jöttem, megbeszélésre – felelt az illető. Kétség nem fért hozzá, hogy éppen egy szőke Adoniszban gyönyörködöm. Jóképűbb már nem is lehetett volna. Telt ajkával rám mosolygott, mire gyorsan elkaptam a szemem, nehogy feltűnő legyen, hogy bámulom.

– Neved? – kérdezte Moira a naptárában lapozgatva. Ráharaptam a hüvelykujjam körmére, és idegesen végigsimítottam Bandita bundáján.

– Rysten.

– Rysten nevű vendég nincs beírva – felelte a barátnőm, és végre-valahára felpillantott.

Az ismeretlen csak az álcavarázst láthatta – természetes szépségű cédrusbarna bőrét, ami elfedte valódi, mentazöld színét. Én átláttam az álcán, és szemet szűrt, hogy az arca pisztáciazöldre vált, ami

egy bansheenél árulkodó jele annak, hogy elpirult. Ezt leszámítva viszont nem tűnt úgy, mintha zavarba hozná a férfi kisugárzása. Rólam viszont ezt nem lehetett elmondani. Viaszfehér arcom, az az áruló, a nap leghalványabb sugaraitól is rögtön pirosra vált, ahogy ebben az esetben is történt.

– Biztos vagyok benne, hogy foglaltam időpontot. Megnéznéd még egyszer? – kérdezte a fickó. Közben egy pillanatra sem vette le rólam a szemét, és igaz, hogy egész udvariasnak meg jó fejnek tűnt... de ez a rendőrség előtt várakozó démonra is igaz volt.

Moira az előjegyzési naptárról számítógépre váltott, és behívta a munkabeosztásomat. A jobb felső sarokban, a nap első időpontja mellett ez állt: *Rysten*. Némán meredt a monitorra, és közben nagyokat pislogott.

– Ez tegnap még nem volt ott – jelentette ki tényszerűen.

– Biztosíthatlak, hogy már korábban lefoglaltam – válaszolta az ismeretlen. A hangjában nevetés bujkált. Hogy miért, azt nem tudtam.

– Mennyivel korábban? – firtatta Moira. Felsőhajtottam, majd leszálltam a székemről, hogy kinyissam neki a nagyajtót, és átkísérem az irodámba.

– Néhány hónapja. Nem sokáig maradok a városban – folytatta. Vagy nem vette észre a barátnőm résnyire szűkülő tekintetét és a toll rángatózását a kezében, vagy csak nem törődött vele. Moira mindig nagyon komolyan vette a munkarendet. Azon, hogy valaki kifizette az óvadékomat, vagy hogy néha felgyújtok egy-egy autót, nem izgatta magát túlságosan, de próbálnék csak bekavarni a munkarendbe! Egy sikoltozó bansheet szabadítok magamra! Márpedig nem vagyok hajlandó feláldozni a dobhártyámat.

– Jól van, Moira. Átmegyek veled az irodába, és tartunk egy megbeszélést. Negyedóra alatt végzünk – mondtam neki, igyekezve oldani a feszültséget, mire ő felháborodva levegő után kapott.

– Itt nem a megbeszélés a lényeg. – Az ismeretlen felé fordult, és kirobant: – Mi keresnivalód van itt egyáltalán, ha nem is maradsz sokáig a városban?

A homlokomnak nyomtam a tenyerem, és csalódottan felsóhajtva végighúztam az arcomon. Nem mondanám, hogy a barátnőm alaptól kedves az emberekkel, merthogy nyilvánvalóan kissé örült, de ilyen támadóan azért nem szokott fellépni velük szemben. Csak mikor bajt szimatol... Na, akkor előjön belőle a démon.

Rysten vetett rá egy pillantást, azután elmosolyodott, mintha csak egy mérgesen fújó kismacska látna, csakhogy ez a „kismacska” két pillanat alatt be tudja szakítani a dobhártyáját.

– Rubyért jöttem – mondta, felém fordítva sötétmaragd tekintetét. Döbbenetes ereje volt. Hátraléptem. – A tetoválásaid nagyon menők mifelénk. Gondoltam, választok egyet magamnak – fűzte hozzá magyarázatképp, és közben csibészesen rám vigyorgott.

– Értem – feleltem vontatott hangon. Kínos csend ereszkedett közénk, majd intettem neki, hogy jöjjön utánam. Moirán már látszott, hogy tiltakozni készül, de én gyorsabban reagáltam. – Negyedóra az egész. Bíz csak ránk! A plusz bevételt beletolhatnám Kendall kocsiába.

Moira villámló tekintettel nézett rám, és bosszúsan összefonta maga előtt a karját.

– Jól van. De ha lekésed a következő vendégedet, az a te bajod.

Egy bólintással nyugtáztam a válaszát, majd becsuktam magam mögött az irodaajtót.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Rystennel négyszemközt maradva az asztalomhoz telepedtem, hátradőltem a székemben, és az ujjaimat összeérintve megtámasztottam az állam.

– Most akkor elmondod nekem, mit keres egy démon az irodámban, és miért kér magának tetoválást, amit valójában nem is akar?

Rysten velem szemben ülve pislogott, a tekintete élesebb lett. Az őt körülvevő álca pulzálni kezdett, de aztán visszaállt a korábbi, szinte észrevétlen állapotába. Jól csinálta; ezt el kellett ismernem, majdnem olyan jól, mint Moira, aki a zöld bőrét palástolta. Rystené nagyon halványan fénylett. Nem fizikai álcát viselt, hanem mentálisat.

– Okos kislány. Miből jöttél rá? – kérdezte tőlem, és újra megjelent az arcán az a lusta mosoly, mintha le se lehetett volna törölni. Hiába festett úgy, mint aki most jött a tengerpartról, engem nem tévesztett meg a laza külső. A démonok természetüknél fogva nem könnyű esetek. Az, hogy álcázta magát, már önmagában is azt jelentette, hogy van mit rejtegetnie.

Hűvös mosolyra húztam a szám.

– Nem fedhetem fel az összes kártyámat, nem igaz? Még mindig nem tudom, miért vagy itt.

Nem vagyok éppen gyenge, de nincsen bennem semmi rendkívüli. Még nem jutottam az igazi erőm birtokába, már ha ez egyáltalán valaha is bekövetkezik. Figyelemre méltó képességek hiányában viszont úgy tűnt, hogy az erősebb démonok prédának néznek. Az én erőm ráadásul egyelőre csak abban nyilvánul meg, hogy bármi, aminek farka van, rögtön rám izgul. Ha akarom, ha nem. A legjobb taktika az, ha senkit sem hergelek fel addig, amíg nem tudom, kivel állok szemben.